

UVODNE PRIPOMBE

Dosti razlogov imamo, da se vsi tisti Slovenci, ki nikoli nismo bili in nikoli ne mislimo biti zadovoljni z brezbožnim komunističnim režimom na slovenski zemlji, prav iskreno zahvalimo g. župniku Mirku Kozinu za drobno, toda vsebinsko zelo bogato knjižico: Komunizem, kot ga jaz poznam.

Najprej smo mu hvaležni, da jo je pred nekaj leti izdal v angleščini za ameriški svet, ki o komunizmu in naši krvavi revoluciji skoraj nič ne ve.

Prisrčno hvala, da je dovolil slovenski prevod tega dragocenega delca; hvala pa tudi g. profesorju Geržiniču, da je njegov prevod iz angleščine v slovenščino res zelo lep.

Slovenska izdaja knjižice je bolj popolna iz tehle razlogov:

Že avtorjev uvod, ki ga v angleškem izvirniku ni, nam pove marsikaj novega; tako npr. o jelendolskih žrtvah, posebej pa o škofu dr. Gregoriju Rožmanu.

V slovenski izdaji sta dve kratki poglavji več: pretresljivo očetovo pismo sorodnikom na Goro pri Sodražici po mučeniški smrti sina Franceta; potem pa rešitev brata Jožeta.

V slovenski izdaji je cela vrsta pomembnih fotografij in nekaj drugih dokumentov.

Silno jasno razlaga bistvo, metode in cilje komunizma, potem pa govori o žrtvah komunističnega brezboštva in krutosti na slovenskih tleh. Posebno lepo se je npr. spomnil svetniške žrtve profesorja in duhovnika dr. Lamberta Ehrlicha (26. maja bo tridesetletnica njegove mučeniške smrti).

Prav podrobno pa pripoveduje o štirih mučeniških žrtvah v domači družini: prva žrtev brat France (umorjen 30. ma-

ja 1942), druga oče Ivan, tretja hromi brat Janez, četrta mati Frančiška (zadnji trije ubiti ponoči 26. avgusta 1942).

Dr. Tine Debeljak je zapisal, kako so svetniški slovenski laiki umirali kot svetniki, ki so dali prave zglede mučeništva za vero. Potem pa na prvem mestu omenja Franceta Kozina: „Takšen zgled je postavil Kozinčev France (umrl je z mašno knjižico v rokah, iz katere je pri luninem svitu začel molitve za umirajoče, pravi priča; Svobodni pogledi, I, Začetki komunistične revolucije v Sloveniji, Buenos Aires 1968, str. 39). Na drugem mestu pa pravi: „In morda najlepši zgled je postavila Kozinčeva družina, ko je z molitvijo rožnega venca šla v kolektivno smrt v kleti lastne hiše. Umorili so jih kot samo še — carje!“ (Prav tam, str. 49.)

Pokojni prelat dr. Alojzij Odar je bil kot dober poznavavec cerkvenega zakonika silno strog glede dokazov za pravo mučeništvo. Vendar je prav za to Kozinčevo družino na nekem tako imenovanem torkovem sestanku Katoliške akcije, kjer je bil govor prav o mučencih, trdil, da bi se mučeništvo za Kozinčevo družino dalo dokazati.

Silno ganljivo je tudi škof dr. Gregorij Rožman v Anrasu na Tirolskem dne 31. maja 1945, na praznik presv. Rešnjega telesa, ko je novomašnik Mirko Kozina opravil prvo presv. daritev, tirolskim vernikom v novomašni pridigi orisal te štiri neustrašene mučeniške žrtve iz novomašnikove družine: starše in dva brata.

Zato bi silno želeli, da bi nam g. župnik Mirko Kozina s pomočjo še živih sorodnikov in rojakov zbral še bolj podrobne življenjepise teh mučeniških junakov. Duhovniki in verniki pa se jim zasebno smemo priporočati.

Naj g. župniku Mirku Kozinu izrazimo prav izredno hvaležnost za njegovo veliko spoštovanje do škofa dr. Gregorija Rožmana. Precej novega je o škofu v tej knjižici. Podprl je tudi Rožmanovega življenjepisca dr. Jakoba Kolariča C. M. Vendar ga prosimo, naj nam še več podrobnosti napiše. Zdi se, da mirno lahko potrdimo njegovo izjavo v tej knjižici v Rožmanovo obrambo: „Niti sam hudič,

tako sem prepričan, ne bi mogel bolje opraviti svojega dela z označitvijo našega ljubljenege ljubljanskega škofa Gregorija Rožmana kot sovražnika slovenskih katoličanov. Razpošiljali so pamflete, v katerih so nesramno poniževali njegovo osebo in visoko službo. Nizkotni sramotilni listi komunističnih obveščevalcev so vernikom pravili, da je škof fašist in prijatelj gestapa. Zakaj so si komunisti izbrali škofa za prvo tarčo? Dobro so razumeli Kristusove besede: Udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile (Mr 14, 27). Škof Rožman je bil naš duhovni voditelj. Bil je edina svetla iskra v temi naše narodne žaloigre. Bil je prvi škof v Jugoslaviji, ki je v apostolski gorečnosti in skrbi za zveličanje svoje črede neustrašeno zoprval komunizmu, zakrivajočemu svoj rdeči obraz pod masko OF“ (str. 48/9).

S to knjižico začenjamo novo vrsto dokumentov proti komunističnim grozodejstvom na prelepi slovenski zemlji, ki bi radi odkrivali pravo zgodovinsko resnico, ki so jo zakrivale in jo še zakrivajo debele plasti komunističnih laži. Zato še poseben naslov: Dokument I. Če Bog da, bo podobnih dokumentov še lepo število.

Še iskrena zahvala Jerneju Kinklu in Poldetu Malalanu, bivšima gojencema Rožmanovega zavoda, sedaj akademikoma na fakulteti za orhitekturo v Buenos Airesu, za opremo knjižice.

Adrogué, Rožmanov zavod, na praznik Marije Pomagaj,

24. maja 1972.

Dr. Filip Žakelj

AVTORJEVE BESEDE

Iz Zapotoka pri Sodražici

Podpisujem se *Mirko Kozina* (krstno ime: Vladimir). Rodil sem se v Zapotoku pri Sodražici v Sloveniji dne 16. februarja 1919. Bil sem šesti otrok od enajstih. Očetu je bilo ime Ivan, materi pa Frančiška; kot dekle se je pisala Trdan. Krščen sem bil 18. februarja 1919 v farni cerkvi sv. Magdalene v Sodražici. Krstil me je takratni sodraški župnik Franc Traven. Prvo sv. obhajilo sem prejel v drugem razredu ljudske šole leta 1926. Takratni ljubljanski škof (kasneje naslovni nadškof) dr. Anton Bonaventura Jeglič me je birmal 2. septembra leta 1928 ob priliki posvetitve farne cerkve.

Naredil sem pet razredov ljudske šole v Sodražici in en razred meščanske šole v Ribnici. Leta 1931 sem bil sprejet v Zavode sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano, kjer sem maturiral 19. junija 1939.

V ljubljansko semenišče sem vstopil v jeseni leta 1939. Preden sem bil sprejet v semenišče, sem bil v avdienci pri proštu in generalnemu vikarju Ignaciju Nadrahu, tedanjem ravnatelju semenišča. Vprašal me je dve stvari:

„Kadite?“

„Ne“, sem odgovoril.

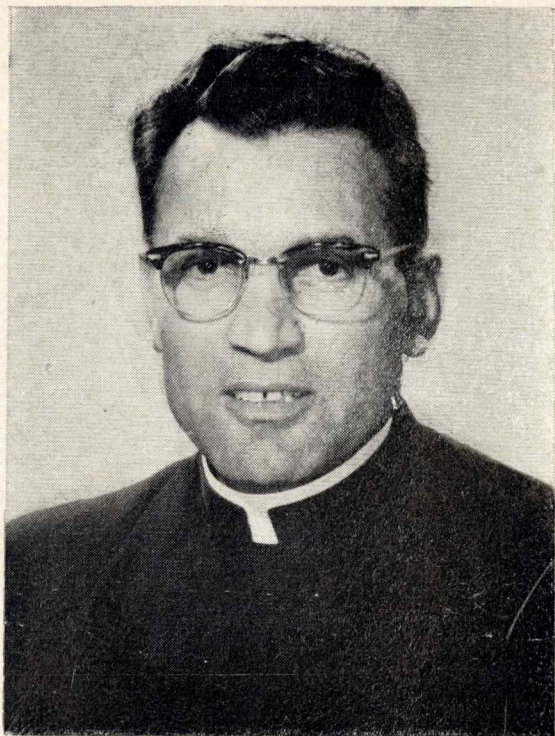
„Pojete?“

„Dà“, je bil moj odgovor.

„Ste sprejeti.“

V ljubljanskem semenišču

Ravnatelj je bil „ata“ Nadrah. Spiritual prvi dve leti dr. Janez Kraljič. Potem dr. Karel Vladimir Truhlar. Pod

Župnik Mirko Kozina, pisatelj knjižice

njegovim vodstvom se je semenišče nekako razdvojilo. Tako daleč so nesrečne stvari pripeljale semenišče, da so se nekateri bogoslovci celo uprli škofu dr. Gregoriju Rožmanu.

Vprašanje je bilo, ali naj gredo bogoslovci v domobranco ali naj ostanejo v semenišču. Vodje „upornikov“ so bili nekaki „ljubljenčki“ in zaupniki dr. Karla Vladimirja Truhlarja. V marcu leta 1944 je vodja semenišča prošt Ignacij Nadrah sklical posebni sestanek v semeniški dvorani. Bili so navzoči poleg vseh bogoslovcev tudi spiritual dr. K.

V. Truhlar, ekonom Karel Gross, vodja Ignacij Nadrah. Škof dr. Gregorij Rožman je prišel na ta sestanek.

Škof je skušal bogoslovce, ki so hoteli v domobrance pregovoriti, naj vendar ostanejo v semenišču; da se jim ne bo nič zgodilo; da jim ne bo treba iti v organizacijo Thod. Če primejo za orožje, so po kanonskem pravu izstopili iz semenišča itd.

Vodje „upornikov“ so bili kar nekam surovi nasproti škofu. Imeli so boljše informacije; vedeli so več kot pa škof. Škofu je šlo na jok. Rotil jih je, naj ga vendar poslušajo. On je odgovoren za semenišče...

Večina od nas petoletnikov je bila proti „upornikom“. Sedeli smo zadaj v dvorani. Ozračje je bilo mučno. Škofu je moralo biti silno nerodno. Bogoslovci ga ne poslušajo več... Ko se je ozračje čedalje bolj mračilo, sem prosil za besedo. Vstal sem in jasno povedal vsem, ki so bili v dvorani: „Prezvzišeni, žal nam je, da se vam nekateri bogoslovci očitno upirajo! Večina petoletnikov, govorim v imenu tistih, ki so istega mišljenja kot jaz, večina petoletnikov nas je na vaši strani. Vi ste naš ordinarij. Vi ste naš voditelj. Mi vas poslušamo in bomo storili, kar nam boste vi ukazali. Mi smo z vami!“ Škof Rožman je bil očitno potolažen. Vsaj peščica bogoslovcev ga posluša!

„Uporniki“ niso poslušali škofove prošnje in nasvetov. Takoj drugi dan je večina bogoslovcev zapustila semenišče, se prijavila domobrancem.

Žalostni konec je zgovorna priča nepokorščine proti škofu!

Večkrat mi je škof v Anrasu potarnal: „Le zakaj me niso bogoslovci poslušali?! Vsi bi bili lahko danes živi...!“

Pokol bogoslovcev je škofa silno bolel. Ni se mogel pomiriti duševno. Dejstvo je, da sem bil jaz edini od petoletnikov posvečen od škofa, ki sem ga branil v semenišču...

Posvečen sem bil v čudnih okoliščinah. Po naključju sem prišel v Lienz 7. maja 1945. Na dan Kristusovega vne-

Pri „Geigerju“ v Anrasu dan po posvečenju. Sredi škof dr. G. Rožman, ob njem novomašnik. Foto: Franc Šetina.

bohoda smo šli k sv. maši v lienško farno cerkev sv. Andreja. Kar očem nisem mogel verjeti, ko sem videl škofa Rožmana pri oltarju... Po treh tednih me je posvetil za duhovnika v Anrasu na dan sv. Trojice, 27. maja 1945. Farna cerkev v Anrasu je posvečena sv. diakonu štefanu, prvemu mučencu.

Jelendolske žrtve

Med počitnicami leta 1944 sem bil v Ribnici. Moje tri sestre: Draga, Milka in Albinka, in jaz smo stanovali pri Picku. V Ribnici je bila močna domobranska postojanka. Zapotok je bil kako uro in pol oddaljen od varne postojanke. Domov smo hodili čez dan obdelovat polje, zvečer pa smo se vrnili na varno v Ribnico. Brat Jože je bil pri domobrancih v Ljubljani. Sam sem bil pa vodja obveščevalne

službe v Ribnici. Posrečilo se nam je najti jelendolske grobove. Pripravil sem ljudi v dolini na dan prekopa in pa tudi na dan skupnega pogreba. Dekleta iz cele doline so napletle vencev, da je bilo čuda. Kanonik dr. Janez Kraljič je prišel v Ribnico kot zastopnik škofa.

Odpeljal se je v spremstvu domobrancev v Jelendol. Jaz sem se peljal na kolesu. S seboj sem vzel steklenico silovovice. Prekop je bil 2. oktobra 1944. Dobili smo dva groba. V enem je ležalo kakih 100 trupel. V drugem, če se ne motim, 10. Vseh skupaj je bilo 110 trupel. Kanonik dr. J. Kraljič se je osebno zanimal za vsako žrtev. Stal je na robu groba ali pa se pomikal v jamo, pomagal temu ali onemu nositi mrliča v krsto... Hvala Bogu, da sem imel žganje s seboj. Močil sem njegov in svoj robec in tako vsaj malo od stranil strašen duh...

Gospod Župančič (krstno ime sem pozabil), ki je živ ušel iz tega groba, je stal na robu groba. Dobro se še spominjam, ko je rekel: „Tu sem pa jaz ležal...“

Pripeljali smo žrtve v Ribnico na vozovih, ki so jih peljali konji. Vsaka žrtev je imela svojo krsto. Večina žrtev je bila uradno identificirana, bodisi po zobeh, bodisi po oblačilih, če so bili seveda oblečeni. Mnogi so bili nagi. Vsi so pa imeli roke zvezane na hrbtu z žico.

Položili smo krste na prostor med farno cerkvijo in dekliško ljudsko šolo. Med dvema visokima mlajema s slovenskimi zastavami je v sredini stal ogromen križ, obdan s trnovo krono in pa slovenskim grbom: polmescem in tremi zvezdami. Na dan pogreba je kanonik dr. J. Kraljič pridigoval. Bilo je ogromno ljudstva pri tem slovesnem pogrebu. Pokopali smo junake iz Jelendola na farnem pokopališču v Hrovači.

Mašniško posvečenje v Anrasu

S pomočjo lienškega dekana Bydameirja in anraškega kaplana Georga Schuchterja je skupina kakih 70 dijakov „Straže“ dobila dobre ljudi v gorski vasi Anras. Moje tri

Novomašnik s križem, ki so mu ga poklonili Tirolci ob novi maši v Anrasu dne 31. maja 1945. Foto: Franc Šetina.

sestre in jaz smo prispeli v Anras v petek 11. maja 1945. Mene so sprejeli pod streho Geigerjevi: Unterweger. Imeli so gostilno in prodajalno. Ko sta župnik Andreas Engel in njegov kaplan Georg Schuchter zvedela, da sem diakon in da sem čakal na mašniško posvečenje, sta vse uredila za moje posvečenje. Kaplan Schuchter je stopil v stik s škofom dr. Gregorijem Rožmanom, ki se je mudil kot gost pri lienškem dekanu in govoril z njegovim šoferjem Nandetom Babnikom. Neki mizar je izrezal škofovsko palico. Dominikanske sestre v Lienzu pa so sešile in lepo okrasile mitro za škofa dr. Gregorija Rožmana.

Škof dr. Gregorij Rožman je prišel v Anras v soboto, 26. maja 1945 popoldan. Z avtom se je pripeljal do Abfaltresbacha. Tam ga je čakaj lepo okrašen voz in par konj. Anraški kmet Joseph Mascher si je štel v čast, da je na vozu pripeljal škofa v Anras.

Naši študentje so postavili dva mlaja. Kakor doma v Sloveniji je tudi tu v tujini pozdravil škofa slovenski napis na tabli med dvema mlajema. Mislim, da je bil tale napis: „Pozdravljeni, slovenski vladika!“ Vem za gotovo, da je bil slovenski napis.

Vsa vas in pa okoliški ljudje so nestrpno pričakovali škofa. Vse hiše so bile slovesno okrašene s cvetjem in tirolskimi zastavami. Ko je škof stopil iz vozila, ga je pozdravil stari župnik Andreas Engel, otroci so mu deklamirali. Mislim, da ga je v imenu slovenske anraške skupine pozdravil dr. Lujo Leskovar.

Škof je nato vstopil v cerkev, od tam pa v župnišče, kjer bo od sedaj naprej postalo njegova škofovska palača!

Zanimiva je zgodovinska igra, da je bil prav Anras pred mnogimi sto leti zadnja slovenska trdnjava proti nemškemu pritisku. Še danes so imena priča, da so bili Slovenci tu naseljeni. Nekatera imena kmetov so slovenskega porekla. Imena hribov prav tako; takoj za vasico je npr. hrib, ki se še sedaj imenuje „Tič“. Ob anraškem potoku je dolina, ki jo Anraščani imenujejo „Plavač“ itd.

Sedaj je pa postal prav Anras središče slovenskih beguncev! Čudna so božja pota!

V nedeljo, 27. maja 1945 — bila je to nedelja presvete Trojice — so trume ljudi iz vseh vzhodnotirolskih vasi prihajale v Anras na mašniško posvečenje. Večina ljudi še nikoli ni videla obreda mašniškega posvečenja, še manj pa posvečenje neznanca, ki bo posvečen po neznanem škofu.

Ob deveti uri dopoldne se je sprevod pomikal iz župnišča v lepo anraško cerkev sv. diakona Štefana, prvega mučenca. Vaška godba je slovesno igrala. Bil je lep son-

Slovenski študentje pred župniščem v Anrasu z novomašnikom Mirkom Kozino 3. junija 1945. Na novomašnikovi desnici pok, kanonik dr. Janez Kraljič, ob njem g. Ivan Tomažič, zdaj župnik v Mendozi, na novomašnikovi levisi dr. Ludovik Čepon, sedaj prof. v Latrobé (benediktinska opatija v Pensilvaniji, Sev. Amerika). Foto: Franc Šetina.

čen dan. Nihče ni slutil ob tej slovesnosti, kaj se je dogajalo v Vetrinju...

V navzočnosti lienškega dekana, sosednih duhovnikov nekaj jezuitskih bogoslovcev in slovenskih begunskih duhovnikov: dr. Ludovika Čepona, dr. Martina Starca, Janeza Tomažiča in Nandeta Babnika me je škof dr. Gregorij Rožman posvetil v duhovnika pri velikem oltarju. Anraški kapian Georg Schuchter je ljudstvu razlagal ves spored posvečenja; ljudstva se je kar trlo v tej veliki cerkvi.

Slovenska skupina je sedela v prvih sedežih. Franc Šetina in pa Stanko Šuštaršič sta posnemala slike. Nekatere so izredno lepe. Po posvečenju so slovenski dijaki zapeli „Novomašnik, bod' pozdravljen!“

Po maši smo zapustili cerkev v sprevodu. Ob cerkve-

nih vratih sta me pozdravila dr. Lujo Leskovar in pa gospodična Majda Mlakar. Izročila sta mi šopek tirolskih „Alpenrosen“, povit s slovensko zastavo.

Nova maša

V četrtek, 31. maja 1945 je bil praznik presv. Rešnjega telesa, dan moje nove maše. Zopet lep sončni dan. Pred vrati v župnišče so stale moje tri sestre. Milka je imela lesen križ v rokah. Izrezljan je bil v Lienzu. Po slovenski navadi mi ga je izročila med deklamacijo. Nesel sem ga v cerkev, kjer bom prvič daroval sv. daritev. Misli so mi romale nazaj v domovino... Jožeta ni tu... Bog ve, kje se sedaj nahaja. Jeli še živi? Mislil sem na sestro Mico, Imakulato. Ali še živi za vrati samostana klaris tam v Splitu? Vesel sem bil, da so bile vsaj sestre: Draga, Milka in Albinka navzoče pri tej nenavadni slovesnosti.

Anraški cerkveni zbor pod vodstvom Hermana Lercherja, nadučitelja v Anrasu in pa tudi organista, je prepeval na koru. Škof dr. Gregorij Rožman je pridigoval, seveda v nemškem jeziku. Omenjal je križe in težave pod komunistično zvezdo v Sloveniji. Silno lepo je orisal življenje in mučeniško trpljenje mojih staršev in dveh bratov. Solze so zajele vso cerkev.

Ker je bil praznik presv. Rešnjega telesa, je bila po slovesni maši še procesija presv. Rešnjega telesa. Škof dr. Gregorij Rožman je nosil Najsvetejše. Sam sem korakal pred škofom. Ko smo se bližali četrtemu evangeliju — oltar je bil postavljen pred župniščem — sem opazil kanonika dr. Janeza Kraljiča. Stal je pred ljudsko šolo v spremstvu gospoda Zajca. Kanonik Kraljič je bil oblečen v dežni plašč sive barve. Na obrazu sem mu bral veliko zaskrbljenost.

Po zadnjem blagoslovu smo prinesli Najsvetejše v cerkev in se po končani slovesnosti vrnili ob zvokih vaške godbe v župnišče. Opazil sem, da je kanonik Kraljič takoj hotel govoriti s škofom.

Kosilo je bilo pripravljeno na hodniku v župnišču. Škof

Redigt av Prince Vladimir Kozlov, Anras 21.7.1945.

[illegible]

Začetek novomašne pridige škofa dr. Gregorija Rožmana v cerkvi sv. diakona Štefana, prvega mučenca, v kateri je silno ganljivo govoril o mučencih Kozinčeve družine. Po procesiji presv. Rešnjega telesa je zvedel, da so ta dan — 31. maja 1945 — vrnili zadnje domobrnce Titu in njegovim krvnikom

je prisedel. Pa takoj sem videl, da je bil v skrbeh. Njegov obraz je bil bled, kar tresel se je. Nisem vedel, kaj naj bi ta tako hitra sprememba pomenila... Vse je bilo tako potrto tudi pri kosilu. Škof je malo govoril. Bil je silno zamišljen. Ni mi povedal vesti, ki sta jo Kraljič in Zajc prinesla iz Vetrinja.

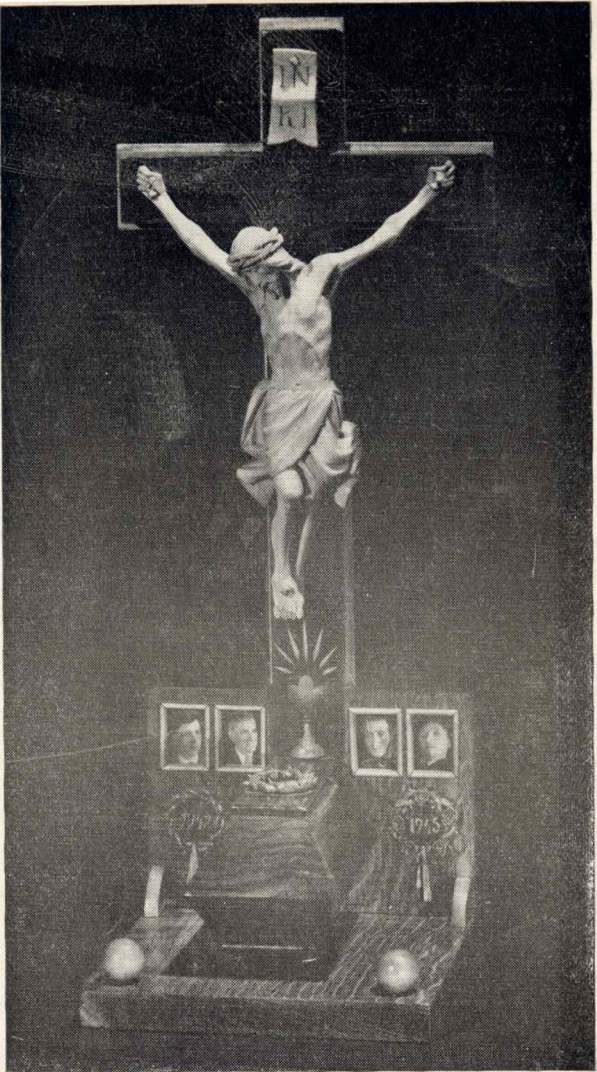
Ob treh popoldne smo imeli slovesne pete litanije v župnijski cerkvi. Po blagoslovu sem končno zvedel strašno novico: „Domobranci so bili vrnjeni... Danes je odšel zadnji transport v Slovenijo...“

Delo v Anrasu

Takoj po posvečenju sem bil s študenti v ozkem stiku. Začeli smo izdajati listič: „SLOVENE V TIROLAH“. Tipkal sem ga pri Geigerju. Razmnoževali smo ga pa v občinski pisarni. Občinski tajnik Herman Oberthaler je bil

Novomašni kelih. Materina svetinjica in pa verižica sta vdelani na stojalu keliha. Latinsko besedilo na stojalu se v slovenskem prevodu glasi: „Moja mati Frančiška Kozina je nosila to svetinjico vnebovzetja bl. Device Marije, ko je bila pod preganjalcem Titom ponoči 26. avgusta 1942 v Sloveniji okrašena s palmo mučeništva. Vladimir Kozina, duhovnik.“

Novomašni križ. Pod njim naši mučenci: od leve: France, oče, mati, Janez. — 1942 (leto umora) — 1945 (leto moje posvetitve) Krsta pod križem; na krsti trnova krona.

silno naklonjen beguncem. Akademik Ciril Skebe je krasil list z lepimi slikami.

V tretji številki „Slovenca v Tirolah“, 19. avgusta 1945, smo objavili škofovo pismo: „*Pripombe k trditvam Borisa Kidriča na ljubljanskem kongresu OF*“.

Ob nedeljah popoldne se je begunska družina v Anrasu zbirala navadno pri Sv. Antonu. Škof je bil vedno v naši družbi. Za cerkvico je bil lep križev pot na prostem. Tu je škof molil z nami križev pot. Neka študentka ga je stenografirala in potem pretipkala. Še vedno hranim ta originalni križev pot. Škof dr. Gr. Rožman ga je pregledal in po potrebi kaj spremenil ali dodal. Z njegovim privoljenjem sem ga natipkal na matrice. Slikar Ciril Skebe je narisal lepe slike ob začetku vsake postaje. Razmnožil sem ga in poslal knjižice po slovenskih taboriščih. Naslov tega škofovega križevega pota je:

„Križev pot z Marijo“.

Ker sem imel dostop do tipkarskega stroja pri Geigerju, me je škof večkrat naprosil, da sem mu tipkal pastoralna pisma beguncem. Proti koncu julija, če se ne motim, je škof prišel k Geigerju z rokopisom v roki. Bil je napisan v latinščini. Sam ga je spisal. „Ali bi to natipkali?“ me je škof prijazno naprosil. Škof je pisal papežu Piju XII. in ga prosil, naj sprejme njegovo ostavko kot ljubljanskega škofa... Le škoda, da nisem shranil rokopis ali pa naredil kopije tega dokumenta!

Drugi dan je kanonik dr. Janez Kraljič romal s tem pismom preko avstrijsko-italijanske meje v Rim. (Nesel ga je neki redovnik in ga potem kanoniku izročil v Rimu — Op. F. Ž.)

Ko je bil škof v Celovcu konfiniran, mi je proti koncu leta 1945 poslal rokopis: „Sveti križev pot“, ki ga je sam napisal. Razmnožil sem ga v občinski pisarni in knjižice razposlal po slovenskih taboriščih.

Na svečnico leta 1946 sem izdal mimiografiran molitvenik „Zgodi se tvoja volja“. Dodal sem molitveniku oba

GREGORIUS

deignatus et Apostolicæ Sedis auctoritate
EPISCOPUS LABACENSIS
ss. Theologiæ Doctor etc

Lectoris salutem!

Notum facimus et testamur, Nos hucus
salutis millesimo nonagesimo quadragesimo
quinto (1945) die vigesima septima mensis
Maii (27. V) quæ dies fuit festum sanctissimæ
Trinitatis filio Nobis in Christo

Vladimiro Kozina

præse examinato et approbato in Ecclesia
parochiali S^{ti} Stephani Protomartyris
in Anras (Tirol.) iuxta ritum sanctas
dominal Ecclesiæ et servatis normis veteris
Iuris Canonici inter huiusmodi celebrationes

Sacri Presbyteratus ordinem continere.

In quorum omnium fidem præsentem litterarum
nostrarum auctoritate subscripimus et, officio
nostro proprio sigillo, impressis sigillis parochialis
Auffracensis muniti iussimus.

Ex officio parochiali S^{ti} Stephani in Auffraci,
die 28. Maii 1945.

Osnutek potrdila, da je škof dr. Gregorij Rožman v Anrasu
posvetil Mirka Kozina v mašnika

škofova križeva pota. Vezane knjižice so potem romale iz rok
v roke med slovenskimi begunci tako v Peggezu kot Spittalu.

Innsbruški škof dr. Rusch me je nastavil za kaplana v

NOVOMAŠNIKU VLA DIMIRJU KOZINI!

V temó kalvarije našega trpljenja, odkoder nas boli zmučen pogled na križ pribito slovensko zemljo in slovensko ljudstvo, nam je božje usmiljenje poslalo žarek dobrotne luči in srečne tolažbe. V najlepših dneh v tujini je Bog blagoslovil enega med nami za svojega zvestega služabnika, novega molivca in darovalca, Vas, dragi naš q. novomašnik. Po Vaših rokah smo deležni Njegovega blagoslova tudi mi, Vaši sopotniki na trnjevi poti begunstva.

Slovenski emigranti Vam ob največjem dnevu Vašega življenja iz srca čestitamo!

Slovenska emigrantska družina svojemu dragemu novomašniku v tujini, v gorskem svetišču Sirol-Anrasi, na dan Njegove prve svetle darilne 31. maja 1945.

Fr. Kralj	Edvard Lestrov	ing. Sam. Luki	Purko Pinda	Leok. Voznjak
Dr. Lepen	Anton Lestrov	Paul Vabig	St. Majnovec	Ant. Jofanija
M. Kralj	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak
Fr. Lestrov	St. Lestrov		Ant. Majnovec	Leok. Voznjak

Čestitke slovenskih beguncev iz Anrasi in okolice na dan
nove maše g. Mirku Kozinu

Anrasu. Nastopil sem to mesto 2. februarja 1947. Na tem mestu sem bil vse do dne, ko sem se od tam poslovil 25. avgusta 1949. Odšel sem v Kalifornijo v škofijo San Francisco.

Dušnopastirsko delo v Kaliforniji

V San Francisco sem dospel 13. oktobra 1949. Namestavljen sem bil za kaplana v Stoktonu. Tu sem bil dve leti. Od tu sem odšel na kaplansko mesto v Lodi, kjer sem deloval sedem let. S pomočjo mladine sem tu naredil barvaste filme: „*Pray the Rosary*“ (Molitev rožnega venca), „*The Mass*“ (Maša), „*Baptism*“ (Krst), „*Confession*“ (Spoved), „*Last Rites*“ (Poslednji obredi), „*Catholic Mariage*“ (Katoliški zakon). Posebno lep je film „*Pray the Rosary*“, ki kaže 15 skrivnosti rožnega venca.

Nadškaf Mitty me je iz Lodija prestavil v San Francisco, kjer sem bil eno leto in pol. Od tu sem odšel v Hayward. Medtem so razkosali nadškofijo. Ostal sem v novi škofiji Oakland. Novi škof Floyd L. Begin je prišel iz Clevelanda. Po štirih in pol letih sem dobil službo v Piedmontu.

Knjižica „Communism as I Know it“

Na novem mestu v Piedmontu sem začel pisati članke v Parish Bulletin (v župnijski list): „*Communism is I know it*“ (Komunizem, kot ga jaz poznam).

Ker je bilo toliko povpraševanje po teh člankih, sem se odločil za brošuro. Šla je po celem svetu.

Še celo papežu Pavlu VI. sem jo poslal. Po takratnem substitutu na državnem tajništvu Angelu dell'Aqua, ki je sedaj njegov kardinal vikar za rimsko škofijo, se mi je takole zahvalil in mi čestital:

Vatikan, 11. aprila 1967.

Državno tajništvo njegove Svetosti.
Štev. 93619.

Državno tajništvo njegove Svetosti se po prijaznem naročilu papeževem zahvaljuje za prejem knjižice, ki mu jo je pisatelj preč. g. Vladimir Kozina pred kratkim podaril.

Državno tajništvo ima ukaz, da izrazi, kako sv. oče toplo vrednoti iskreno čustvo sinovske vdanosti, ki je navdihnila

to darilo, in da darovavcu pošilja kot poročstvo obilnih nebeških milosti apostolski blagoslov.

† A. Dell' Acqua,
substitut

Po naključju je knjižica celo priromala v Indijo. Prišla je v roke jezuitu Emanuelu Kujurju v Dei Nobili College, Poona, Ky., Indija. Prevedel jo je v jezik Hindu že leta 1967. Tudi španski prevod je pripravljen.

Ob izdaji knjižice v angleščini sem dobil košaro pisem od vseh strani. Naj tu le tri slovenske čestitke omenim:

Pokojni dr. Miha Krek, predsednik Narodnega odbora, je pisal 22. februarja 1967 iz Clevelanda: „Najlepša vam hvala, da ste mi poslali Communism as I know it. Bili smo je potrebni kot žejni vode... Naj vas še poprosim, da sprejmete iskreni in globoko občuteni izraz zahvale, da ste to delo opravili.“

Profesor Janez Sever je prav tako iz Clevelanda 3. sušca 1967 izrazil tele misli: „...In še enkrat: zelo sem vam hvaležen, da ste knjižico napisali. Krvavo nam je potrebna. Vsaj nekaj imamo sedaj v angleškem jeziku o tem napisanega po našem človeku. Vem, da vam je bilo pisanje težko, saj imate kot župnik dela čez glavo, pa ste opravili še to za nas vse tako koristno delo. Bog vam daj zdravja in potrebni telesnih in duhovnih moči, da bi še veliko dobrega storili v blagor našega naroda in vseh ljudi.“

Iz Villa Ballester pa se je 31. marca leta 1967 oglasil inženir Anton Matičič: „Pred dnevi sem prejel vašo brošuro o komunizmu v angleškem jeziku, ki ste jo poslali za uredniški odbor Tabora. Za vaše delo vam iskreno čestitam predvsem zaradi tega, ker ste ga napisali v tujem jeziku, da tako tudi drugi narodi zvedo grozodejstva, ki so se dogajala pri nas v Sloveniji v času druge svetovne vojske. Zanima me, če imate to vašo publikacijo v slovenščini, da bi jo objavili v Taboru, seveda z vašim dovoljenjem.“

16. maja 1968 me je oaklandski škof imenoval za župnika v Brentwoodu. Tu sedaj delam, garam in pasem duše v dveh farah, oziroma na fari in veliki podružnici.

DI SUA SANTITÀ

No. 93619

DAL VATICANO. April. 11, 1967

THE SECRETARIAT OF STATE OF HIS HOLINESS,
at the gracious command of the Sovereign Pontiff,
acknowledges receipt of the brochure which the
Author, the Reverend Vladimir Kozina, recently
placed at His disposal.

The Secretariat of State is directed to
give expression to the Holy Father's warm
appreciation of the loyal sentiments of filial
homage which inspired this presentation, and to
convey to the donor, as a pledge of copious
rewarding heavenly favours, the paternal
Apostolic Blessing of His Holiness.

+ *A. Pell' d'Agui*
Subst

Angleško besedilo državnega tajništva

Od tu sem pred nekaj meseci rev. dr. Filipu Žaklju prav
rad dal dovoljenje za prevod in izdajo knjižice v ljubem do-
mačem jeziku. Knjižico je profesor Alojzij Geržinič z vese-
ljem in res lepo prevedel v slovenščino. Naj bi knjižica med
Slovenci doma, v zamejstvu in povsod po svetu, zlasti med
slovensko mladino, opravila svoje delo, da bi brezbožni komu-
nizem vedno bolj spoznavali, kakšen je v resnici.

Brentwood v Kaliforniji, dne 7. maja 1972.

Mirko Kozina

KOMUNIZEM, KOT GA JAZ POZNAM

Zberi se za hip. Dobro si oglej ta rdeči grb; znamenje mednarodnega brezbožnega komunizma je. Pazljivo si ga oglej: kladivo, srp, rdeča zvezda.

1. Kladivo. S kladivom te bodo komunisti udarili po glavi. Lahko mi verjameš: kadar te bodo pobili na tla, boš užival „mirno sožitje“ s tistimi, kateri so našli zadnje bivališče v grobovih na pokopališču.

2. Srp. Kmetje uporabljajo srpe ob žetvi in vedo, kako in kdaj bo rezilo sekalo pšenico, rž, oves. Tako vedo tudi komunisti, kdaj in kako uporabljati to ostro rezilo — za tvoj vrat tedaj, ko boš najmanj pričakoval njihovo krvavo žetev.

3. Rdeča zvezda. Rdeča zvezda bo vzšla nad tvojim grobnim kamnom ter pošiljala krvavo rdeče žarke v temo komunistične države. Ta rdeča zvezda, ki je ti ne boš več videl, je namenjena tvojim otrokom. Pripovedovala jim bo o „svobodi“, ki jim jo bo uživati v rdečem raj.

Se ti zdi, da moj opis komunističnega znamenja ni stvaren? Če tako misliš, te vabim, da prebereš naslednja poglavlja. Hočem ti povedati nekaj o komunizmu kakor ga poznam.

Kaj je komunizem? Trinoška organizacija in mednarodna zarota, katere namen je porušiti ves družbeni red, ki mu pripada tudi naša ameriška demokracija.

Komunizem ne pozna nobenih narodnih ali državnih meja. Po svojem bistvu in biti je mednarodna organizacija. Ni omejen na eno državo, deželo ali družben razred. Ni ruski ne ameriški ne slovenski ne kitajski ne nemški. Njega program in cilj je zavzeti, zaslužniti ves svet. Po vsej

zemlji hoče zanetiti revolucijo. Podvreči si hoče cel svet in zavladati z železno roko nad vsem človeštvom.

Toda komunizem ni samo organizacija ali preprosto ena politična stranka več, kot mnogi zmotno mislijo. V resnici je komunizem celoten svetovni nazor. In ker poznam komunizem od blizu, si drznem reči: komunizem je verstvo, je posebna vera z zmotno mesijansko idejo. Ima svoje obrede in izvrševanja dolžnosti. Kot druga verstva oznanja nauk o odrešenju. Terja zase celega človeka: telo in dušo. Pravimo, da je komunizem totalitarističen; ne prepoveduje le vse druge politične skupine in stranke, marveč hoče zajeti celo dušo, pamet in razum svojih ljudi in nadzirati njihovo voljo.

Kot verstvo je komunizem po svoji naravi brezbožen, več: proti Bogu. Komunizem in Bog sta kot ogenj in voda. Komunist ne sme verovati v Boga, ako hoče biti zvest služabnik svoje stranke.

Kot filozofski in verski sestav ogroža komunizem vsako drugo verstvo. Njegov končni cilj je oropati človeka vere v večnega Boga in nadomestiti to najbolj naravno željo vsakega človeka z napačno mislijo o nebesih za človeka tu na zemlji.

Komunisti in Bog

Katoličan in komunist stojita na nasprotnih tečajih v svojem odnosu do Boga, do človeškega življenja, do temeljnih človeških dobrin in celo do družbe.

Kaj pravijo komunisti o Bogu? Prva zapoved rdečega nauka je: *Boga ni*. Napuhnjeno in brez sramu so brezbožni v teoriji in praksi. Ko zanikujejo Boga, zanikujejo obenem vsako verstvo. Zanikujejo vse vrednote, ki se izvajajo iz Boga. Zanje ni naravne postave, desetih zapovedi. Zavračajo resnico in pravico. Sami se nazivajo ateiste: ateist je tisti, ki zanikuje božje bivanje, ki veruje, da ni Boga. (A-Theos — brez Boga.)

Pa so komunisti res ateisti? Ali so prepričani, da Boga ni? Če so prepričani, zakaj potem ubijajo tiste, ki verujejo

v Boga? Zakaj Boga sovražijo? Če ni Boga — in oni zatrjujejo svojo gotovost, da ga ni — zakaj se bore proti Bogu? Ali ni njihov pozdrav, vzdignjena desna roka s stisnjeno pestjo, znamenje sovraštva do Boga?

Pa so komunisti res ateisti? Ateist — meni se zdi, da je to na nesmisel meječa podmena — pušča tiste, ki verujejo v Boga, pri miru. Ne sili jih, da spremenijo svoje verovanje. Ali komunisti spoštujejo verne ljudi in jih puščajo pri miru? So mojstri krute nestrpnosti v tej zadevi. Ne prenesejo nobenega verstva. Zanje je vsako verstvo, posebno katoliška vera, *sovražnik šte. 1*.

Karel Marx je dejal: Vera je opij za ljudstvo. Opij je škodljiva droga, ki prizadene ne le telo, ampak tudi pamet. Kot tisti, ki so pod vplivom heroine — *sužnji mamila* —, ne delujejo pravilno in so družbi nevarni, tako po trditvah komunistov taki, ki verujejo v Boga, pod vplivom vere zavirajo svoboden napredek znanosti.

Tisti, ki verujejo v Boga, v neumrjočo dušo, tisti, ki se še drže starih, a ne zastarelih verskih kreposti, poštenja in krščanske dostojnosti, zvestobe in spoštovanja avtoritete, so v očeh komunistov *sužnji verskega mamila*. Za take „duhovno zastrupljenje ljudi“ ni drugega zdravila kot *smrt*. Zato: smrt veri!

V svojem sovraštvu do Boga in vere so komunisti čisto odkriti. „Mi komunisti imamo svoj lastni nauk, ki nasprotuje veri, nasprotuje vsakemu verstvu. Naravno razmerje med marksizmom in vero je *boj*. Naš cilj v tej vojski je *smrt vere*.“ Ta navedek sem vzel iz slovenskega dnevnika Ljudska pravica, 16. februarja 1952.

Že leta 1848 sta Marx in Engels izdala razglas z naslovom: Komunistični manifest. Pozvala sta delavce, naj „nasilno prevržejo ves obstoječi družbeni red“, vključno vero.

Leta 1933 je Stalin izjavil: „Partija ne more biti nevtralna do vere in vodi protiversko propagando proti vsakemu verskemu predsodku. Ali smo zatrli duhovščino? Zlo je, da niso duhovniki bili popolnoma *likvidirani* (pomorjeni).“

Slovenski komunistični pesnik Bor je pravilno analiziral njihove brezbožne namene: „Tovariši, vaš bog je rop, požig, umor!“

Ne, komunisti niso brezbožni. Vedo, da Bog je. Sicer mu ne bi napovedali vojsko. Komunisti so brez ljubezni. Njihov nauk temelji na *sovraštvu*. In ker sovražijo Boga, goje v srcih sovraštvo do vseh, ki verujejo v Boga in ga ljubijo. Dà, dà, komunisti so preverjeni, da Bog je. Verujejo vanj prav tako kot hudi duhovi verujejo, pa trepečejo (Jak 2, 19). In prav tako kot hudi duhovi sovražijo svojega Gospoda, ga sovražijo njihovi rdeči služabniki.

Komunizem in nравnost

Reči smemo, da je komunizem narobe obrnjen katolicizem. Zakaj kot je naš način življenje, naša vera postavljena na Boga in je naša krščanska morala od Boga, tako se komunizem in njega brezbožni nauk opirata na zanikanje Boga. Na tem ateističnem temelju so komunisti razvili svojo lastno „*moralo*“. Ta morala nasprotuje vsemu, kar mi kristjani sprejemamo; popolnoma nasprotna je našemu krščanskemu izročilu.

Ta „rdeča morala“ te oropa svobode. Tvoja človeška osebnost in njeno dostojanstvo, tako naravno vsakemu človeškemu bitju, nima mesta v komunističnem nauku. Noben človek nima naravnih pravic. Je zgolj rob v kolesju brezdušnega komunističnega stroja. Če si družinski oče, vedi, da bo tvoja oblast nad lastnimi otroki za vedno izginila, ako si komunisti pokoré deželo. Za otroke ne bi skrbel ti, prevzela bi jih kolektivna država. V rdečem raji ti odrečejo celo pravico do vzgoje lastnega otroka.

Kaj pa tvoja zasebna lastnina? Tudi to bi prevzela komunistična država. Ker komunizem ne priznava zasebne lastnine, bi bilo treba pomesti z vsem, kar imaš in imenuješ svoje, z vso tvojo zasebno lastjo. Tako postaneš suženj krutega gospodarja-komunistične države.

Že leta 1846 je papež Pij IX. obsodil „sramotni nauk tako imenovanega komunizma, ki je popolnoma nasproten naravnemu zakonu in bi, če bi ga sprejeli, uničil pravo, lastnino in imetje vseh ljudi in celo družbe same.“

Na svoj način soglaša s Pijem IX. Vladimir Lenin, ko izjavlja: „Zavračamo vsako moralo, ki ne izhaja iz človeških, razrednih pojmov. Trdimo, da je naša morala v celoti podrejena koristim razrednega boja proletariata.“

Stalin ne zapušča dvoma glede moralnosti komunistične „morale“. Skrči jo na stališče, kjer je odkrito občevanje nemogoče. Stalin: „Besede ne smejo biti v razmerju do dejanja. kakšne vrste diplomacija pa bi to bila? *Besede so eno, dejanja drugo!* Lepe besede so maska za zakrivanje zlih dejanj. Odkritosrčna diplomacija ni bolj mogoča kot suha voda ali železen les.“

„Besede so eno, dejanja drugo!“ O bravec, kako bi rad, da bi verjel vse, kar je v teh stavkih povedal Stalin! Prepričan sem, da ti bo to pomagalo razumeti komunistično govorico. Primer: komunisti toliko govore o miru. Kaj menijo z „mirom“? Njihova mirovna ofenziva je res pristna v njihovem pomenu besede „mir“. Toda nesreča je v tem, da „mir“ pomeni komunistom čisto nekaj drugega kot nam.

Spoznajmo in razumimo tole: Vsa zagotovila rdečih, da komunisti vojne nočejo, so laž. Zanje je vojna sedanji položaj, zato postane mir „odločba zgodovine takrat, ko preplavi napredna teza komunizma reakcionarno tezo ameriškega imperializma“. *Torej je „mir“ popolna komunistična zmaga na svetom.*

Na ta način so komunisti „stranka miru“. Ko so rdeči tanki obsuli slovenska polja s smrtjo, so to bile „napredne sile miru“. Ko so Titovi komunisti junija 1945 divjaško pobili nad 12.000 slovenskih antikomunističnih domobrancev in jih pometal v množične grobove v Kočevskem Rogu in drugod, so ta pokol naredili v imenu „miru“.

Po njihovem nauku je vsako dejanje, ki komunistom pomaga doseči zmago, moralno dejanje. Komunist lahko laže,

vara, izdaja svojo domovino, celo mori, pa ima vendar zavest, da dela prav. Zanj je edina skrb ta: „Ali je to v korist komunizmu?“ Če je, se čuti opravičenega, da to napravi.

Komunizem uči, da so dovoljena najbolj nečloveška sredstva, če pripomorejo k „brezpogojni predaji“ njegovih nasprotnikov. Tragedija komunizma ni preprosto v tem, da se laže in ubija, temveč v tem, da spreminja umor in prevaro v moralna in opravičljiva dejanja. Tako poskušajo komunisti naše krščanske npravne vrednote preobrniti: napačnost postane resnica in zlo imajo za krepost.

Izvor komunizma

Vsak družbeni sestav, v katerem imajo ljudje dobrine kot nekaj skupnega, se lahko imenuje komunizem. To je osnovni pomen besede. Večina ljudi danes najbrž ni nikdar o tem česa slišala. Sedaj pomeni beseda nekaj čisto drugega: revolucionarno, materialistično diktaturo, ki zaseže zasebno lastnino in iz nje napravi državno lastnino.

Kdaj se je spočel novodobni brezbožni komunizem? Kdo je bil njega ustanovitelj?

Teorija brezbožnega komunizma izhaja od nemškega Žida Karla Marxa. Rodil se je 5. maja 1818 v mestu Trier. Ko je imel šest let, so se Karel in njegova družina dali krstiti in so postali člani protestantske ločine.

Marx je bil vzgojen na nemških šolah in univerzah. Leta 1842 je prejel doktorat na univerzi v Jeni. Tu je prišel pod vpliv Heglove dialektične filozofije. Leta 1843 je odpotoval v Pariz, kjer je srečal Friedricha Engelsa, sina nemškega tovarnarja. Iz tega poznanstva se je razvilo sodelovanje, po katerem je nastal moderni ateistični komunizem.

Marx in Engels sta skupno napisala „magnam cartam“ komunizma: *Komunistični manifest*. Knjiga je izšla leta 1848 — v letu revolucije po vsej srednji Evropi. Jezik Manifesta je nasilen. „Evropo obkroža pošast“, tako se začinja. Na koncu prinaša te grožnje: „Komunisti prezirajo misel, da bi

skrivali svoje poglede in namene... Vladajoči razredi naj trepetajo pred komunistično revolucijo. Proletarci nimajo izgubiti nič — razen svojih verig. Osvojiti jim je svet. *Delavci vseh dežel, združite se!*“

Marxova teorija je materialistična. Njemu in njegovim naslednikom je materija edina stvarnost. Edina resnična stvar v vsem vesolju je vidna tvar: predmeti, ki jih vidimo, slišimo, čutimo, se jih dotikamo... Duhovnega sveta ni, ni duhovne duše in seveda ni Boga. Karkoli biva, biva po slepih silah. Slepe sile spreminjajo to materijo v rastline, živali, človeka, misli, človeško družbo.

Vprašaj Marxa: „Karel, kaj je človek?“

„Človek je, kar je!“ bi ti Marx odgovoril.

„Kako je z našimi mislimi in nazori, Karel?“

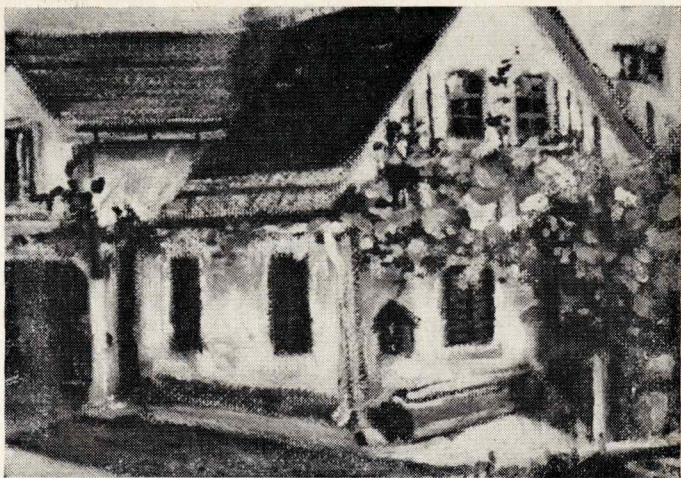
„O dà, misli in človeški nazori niso nič drugega kot izdelek materije“, pravi Marx. „Glej, neka slepa sila iztiska misli iz tvojih možganov prav tako, kot stiskaš sok iz pomaranče.“

„Kaj je človeška družba?“ vprašaš Marxa.

„Oblika materije. Po nekem neznanem zakonu nujnosti in z nenehnim spopadanjem slepih sil se materija giblje proti končni sintezi brezrazredne družbe“, razlaga Karel Marx. Ni se pa Marx potrudil, da bi razložil, kaj so te slepe sile...

Karel Marx je za življenje imel zelo malo pristašev. Njegove materialistične misli so začele vnemati svet šele po njegovi smrti. Umrl je v Londonu 14. marca 1883. Teorijo Marxovega komunizma je spravil v ročno granato, v organizacijsko obliko Vladimir Iljič Uljanov, bolj poznan po svojem revolucionarnem psevdonimu *Nikolaj Lenin*. Pod Leninovim vodstvom je komunistična partija postala majhna, strumno organizirana in fanatična skupina, predana enemu samemu cilju: vzpostavitvi mednarodnega komunizma z brezobzirno revolucijo.

Po mojem mnenju Lenin ne bi nikdar postal tako poznan, če ne bi k temu pripomogel nemški generalni štab. Nemci so Lenina zajeli v Švici in ga leta 1917 z nekaterimi

Kozinčeva hiša v Zapotoku. Tu so bili umorjeni starši in hromi brat Janez 26. avgusta 1942. Foto: Mirko Kozina.

tovariši preko Nemčije v zapečatenem vagonu prepeljali v Rusijo. Po odstavitvi zadnjega ruskega carja Nikolaja II. je bilo Nemcem veliko do tega, da povečajo nered v Rusiji. Z Leninovo pomočjo so Rusijo prisilili, da je podpisala ločeno mirovno pogodbo.

Ali so Nemci, pa čeprav v sanjah, mogli misliti, ko so Lenina poslali v Rusijo, da tam pospeši revolucijo, kako bo stranka tega moža nekako 25 let kasneje prinesla „svoj rdeči blagoslov“ Nemčiji sami...? Zelo zanimiva igra zgodovine! Grehi in zmote narodov se kaznujejo na zemlji, zelo pogosto še za časa istega rodu.

Komunistična partija

Odkar se je človek začel združevati s sosedom in organizirati družbene skupine in stranke, nikoli ni bilo tako nagle rasti kot pri komunistični partiji. Ali ne dokazuje